

(המשך מעמוד 31)

חלם על אקדה עשרים וארבע שעות ביממה, בהקיצ ובי שינה. מדי ראותו בית ערבי נטוש שטרם נפרצו דלתותיו, או פגר עוזב שטרם נבדקו כיסיו, ניצנצה בליבו התיקוה שהנה בא הרגע הגדול. אולם הערבים החליטו, כנראה, להרגיז את הצוּציק, ובלעו את אקדחיהם לפני מותם. אפילו בנטשם את בתיהם לא שכחו לקחת עימם את כלייהששועים. רק לפני שבוע השיג הצוּציק סוף סוף אקדה משלו. קבאב טוען שקנה אותו בכסף טוב. עשרים לירה שהשיג מאביו העשיר שהוא חרשתן. עתה מוציא הצוּציק את אקדחו, בשלוות-נפש מעושה. משוגע מי שסוחב איתו תותח כמו נחצ'ה וג'מוס, הוא קובע בבוז המסתיר בקושי את קינאתו. "אני מעדיף אקדח קטן ונוח!" יש לו פ. ב. קטן, בעל קוטר של 7.65 מ"מ, מודל ישן שהשתמשו בו במלחמת-העולם הראשונה, אם לא לפנייה.

"ענבי רוס" מלגלג נחצ'ה. "מה יש?" הצוּציק נעלב עד מעמקי נפשו. "לי זה מספיק, אני יכול להרוג בזה כל בן-אדם שאני רוצה!" "בזה?" קבאב פרוץ בצחוק גדול. "בזה לא תוכל גם לעקור שן של זבוב!" לקבאב יש צוחק משלו, המקמט את פניו ומעלימן. ונשארות רק עיניו הקטנות והירוקות. "אני עוד אראה לכם!" רותח הצוּציק, "את הערבי הראשון שפגשוש אני אשליב בכדור אחד!"

"שילינג בשביל כל ערבי שתהרוג עם הצעצוע הזה," מציע נחצ'ה. "אני נותן עשרה גרוש", מעלה קבאב את המחיר. כולנו צוחקים. הצוּציק מגוחך קצת. לולא פרצה המלחמה היה יושב עתה על ספסל הלימודים ומשגן את הריסות טוריה של יהדות ליטא במאה הי"ט. האקדה, משום מה, אינו מתאים לו. אין הוא תלוי על

"שתהיו כבר כולכם פגרים מסריחים", מאחל לנו קבאב. "מי נותן לי לירה אם אשתה את כל הבקבוק בבת אחת?" "אל תספסר. עשרים גרוש יספיקו" טבעו הגאליציאנינו מרשה לסאנשו להציע סכום מבלי לעמוד על המקח. "לך קיבינמאט! כלב מי ששותה בקבוק כזה בשביל פחות מחצי לירה." "אל תשתה", מוותר סאנשו. פתאום צץ בו רעיון. "כל אחד יתן שילינג, וזה יהיה יחד חצי לירה." "ארקיי!" מסכים קבאב.

אנו מסתכלים בו כבסוס במירוץ. כל אחד מחשב את הסיכויים בליבו. קבאב כבר הריק שני בקבוקי בירה, ולא אכל כלום. גם ארוחת-הצהריים ברחובות. אחרי ש-חזרנו מאלדאבה, היתה דלה. לציבילים כבר אין מה לאכול. ההגיון מחייב שחצי בקבוק יספיק כדי לשכרו לחלוטין. בוודאי צפוי לנו מחזה משעשע.

הנוזל נעלם בגרונו של קבאב, תחילה בלגימות גדורות תכופות, אך לאט-לאט נחלש הקצב, הלגימות מתמעטות וקטנות. מסביב שוררת דומיה גמורה. אפילו אנשי חיל-האוויר הפסיקו את פיטפוטיהם ומסתכלים ב-בקבוק בצפיה מתוחה.

כבר אחרי השליש הראשון מתחיל קבאב להתיאש. נראה שלא יגיע אפילו למחצית הבקבוק. "אתה זקנה או חילי?" מאיץ בו נחצ'ה.

"מרץ! מרץ!" צועק הצוּציק, כמו במגרש כדורגל. קבאב אזור כוח ולוגם כמה לגימות אמיצות. הוא עובר את החצי הראשון ומגיע כמעט לשני שלישים לפני שהוא נכנע. "זה לילא קיק-קוניאק", הוא ממלמל. "זוהו שתן של זבובים!"

אנחנו שותים את השארית. הבקבוק עובר מפה לפה.

במהלך הסיור: חקירה של פלאח ערבי שהסתחן ונתפס *

גופו באותה טבעיות נאה כעל גופם של סרזן או ג'מוס. רק הצוּציק אינו צוחק. פניו קודרות. "אל תתרגש!" מנחם אותו נחצ'ה. "בואו, גשתה עוד משהו."

"זו גם כן שתיה?" מתמרמר קבאב. "אני יכול לגמור חבית של בירה מבלי להרגיש כלום." "צריך לשתות קוניאק בחיל-הזונות הזה." "אני בטוח שיש להם! הקצינים שלהם בודאי לא שותים בירה. הסמרטוט הזה מן הקנטינה בודאי יש לו קוניאק במקום נסתר."

איש-הקנטינה יושב ליד הדלפק ומסכם השבונות. "הי, אתה שם?" צועק לו נחצ'ה. ההוא לא זו. "אתה רוצה עוד חור בתקרה?" נחצ'ה מרים את הי פאראבלום ושם את אצבעו על ההדק. "מה אתה רוצה?" איש הקנטינה מואיל בטובו לקום ולגשת אלינו.

"תביא בקבוק קוניאק!" תובע נחצ'ה. "אין לנו קוניאק. לפי פקודות מטכ"ל אסור להביא משקאות לשתיה של מחנה. גם את הבירה אנחנו מביי אים באופן פרטי."

"אל תנאם לנו חרות ציונות. קח לירה!" נחצ'ה מנפנף את השטר לפני עיניו. "טוב, אני אראה!" איש-הקנטינה נעלם ומביא את הבקבוק. "איוה עסק!" החוש המיסחרי של סאנשו מתעורר. "לירה בשביל בקבוק קוניאק!"

"מה אתה צריך כסף? מחר תמות בין כה וכה!" "אכלו ושתו כי מחר נמות!" מדקלם הצוּציק. "איני יודע," מהרהר סאנשו. "אפשר שיורידו לנו רק רגל ואז צריכים כסף." "המולדת תדאג לך!" "אל תצחיק אותי! המולדת תחן לך מדליה ובעיטה בתחת!"

ההנוזל הנוצר מחמם את ליבנו. ארבע לגימות מספיקות כדי לשכר את הצוּציק כאילו שתה עשר כוסות. "אני עוד אראה לכם!" הוא מאיים. "אני אדפוק את כם אחד-אחד באקדה שלי!"

"עשה דירקרב עם קבאב!" מציע סרזן. קבאב הוא בדיוק במצב-הרוח המתאים. הוא שולף את האקדה הצ'כי המשונה שלו וטוען כדור בקנה. "החזיקו אותו! הוא שיכור!" צווח הצוּציק בבהלה. אנחנו צוחקים וקמים אל השולחן. הגיעה השעה לחזור לבסיס הקרבי.

בלילה אין קבאב מניח לאיש מאיתנו לישון. עד עשר בערב הקיא. מימי לא ראתי אדם מקיא כל כך הרבה. השכבנו אותו באחת השוחות. זמן מה שתק, והיה נדמה לנו שיישן לפחות עשרים וארבע שעות. אך היתה זאת תיקוּת-ישוא. מאז חצות נואם הוא לנו נאומים אינטימיים, כתולה קדחת. ואין אלה נאומים, אלא שירים. הוא שר אותם בקול הרגוני, כל משפט באותה מנגינה, כדרך המתפללים בבתי-הכנסת התימניים, או כקוראי-הקוראן בתחנות-הרדיו הערביות: שתי שורות של שירה, הפסקה ארוכה, ושוב שתיים-שלוש שורות.

"שעם הייתי גיבווווור", בוכה-מתפלל-שר קבאב. "עכ-שיו אני פחדאאאן!"

הפסקה גדולה. אנחנו נהנימ, כמו בקולנוע. רק הר צוּציק ישן. ידענו תמיד שקבאב הוא פחדן בעומק-ליבו. רוב הי אנשים המתפארים ברציחות הם פחדנים המנסים להסוות את חולשתם. ישנם גם פראים אמיציילים, כמו נחצ'ה, אבל אלה אינם מתפארים בדרך כלל במעשיהם.

תמונה שצולמה על-ידי אורי אבנרי במהלך אחד הסיורים. ערבי זה נלקח לערוץ ונמסר חי למטה הגדוד.

"בן-דודי הוא גיבווווור", מכריז קבאב. "הוא הרג ארבע אנגלים בלחיייו!"

ההצגה מתחילה להימאס. מחר יהיה לנו סיור גדול. אנחנו רוצים לישון. "מרים שלי מזדיינת עם בן-דודייהיי!" קבאב מגביר את קולו, כאילו עומד הוא לפרוץ בככי. "היא שוכבת איתו בגן הדסאאאאאא!"

לעזאול, שישתוק כבר! אהבותי העצובות אינן מעניינות איש. "אוי מרים, מריאאאאאא. למה עזבת אותייהיי! אני פחדן ובן-דודי הוא נבילאאאאא!"

"די, שתוק כבר!" צועק נחצ'ה. "קחו אותו והשכיבו אותו רחוק בפרדס," מציע סאנשו. "איי-אפשר להשאיר אותו לבד?" "אפשר להשכיב את הצוּציק על ידו!"

הצוּציק נייער, מסכים. אחרי מנה כזאת של קוניאק הוא מסוגל לישון אפילו ליד סוללה של תותחים בני מאה ליטראות.

"אני רוצה לנשק את מריאאאאאא," שר קבאב, כשר נושאים אותו לעברו השני של הפרדס. "למה את מזדיינת עם בן-דודייהיי..."

מגיחים לנו לישון עד הצהריים. בשתיים-עשרה מערי רים אותו. מגישים לנו ארוחת-צהריים טובה, ושולחים אותנו לסיור. גם קבאב משתתף. הוא רענן לגמרי ושכה, כנראה את כל מעשיו בלילה הקודם. כשמזכירים לו בעדינות שהיה שיכור הוא צוחק, כאחד היודע שמות-חיים אותו.

"אני שיכור? הייתי פיסה לגמרי! רק העמדתי קצת פנים! אני יכול לשתות עשרים בקבוקי קוניאק ולא להרגיש כלום!" הוא מדבר בכנות. פשוט שכח את הכל.

אנחנו יוצאים בשלושה גיפים. לפני היציאה קוראים לנו משהו מתוך גליון מודפס במכונת כתיבה. אנחנו עוסקים אותה שעה בהרכבת המקלעים, והמלים השיגרי-תיות מצלצלות כמיותרות. "...למנוע בעד הערבים שעב-רו את הגבול לחזור ולקצור את השדות הנטושים... להרוג את כל האנשים והחיות... לשרוף את הגרנות... הנוף מרהיב עין. השמש לוהטת, אך אינה מטרידה.

רובנו מגולים עד לחגורה, ויושבים במכוניות לבושים מכנסינו הקצרים בלבד. הדבר מנוגד לפקודות-הקבע. אך אין בכוחה של פקודה להתגבר על סיסמתנו: "ללחום ולמות - בנוחיות!" בסוירים כאלה אין לנו, כמוכר, כל סיכויים למות, אלא בתאונות-דרכים. הפלאחים, המסתי ננים לשתח זה כדי לקצור מעט דורה ולהחזירה למש-פחותיהם הרעבות בסביבות חברון, אינם אנשי-מילחמה. בדרך כלל הם באים בלילות וחוזרים עם שחר. בשעה זו אין לנו סיכוי רב לפגוש אותם.

ליד שער הקיבוץ מצטרף אלינו אחד מבוגר, מאנשי הקיבוץ, הטוען שהוא סויר. אלדאבה. אנו עוברים את הכפר. הזקנה, שנהרגה את-מול בידי נחצ'ה, עודה יושבת בפתח הבית, כשהיא נשי-ענת אל המשקוף. היא כבר התחילה להסריח. הסרחון המתוק ממלא את הסימטה ומעורר בנו בחילה. אולם בלעדיו אי-אפשר היה להרגיש שמתה.

בקצה הכפר ישנן גרנות ענקיות. מצויין יש מה לש-רוף, אם אינך סובל מהתקפות פילוסופיות, אין לך מלאכה משעשעת יותר. היא מצריכה מומחיות רבה, שהי אדם רוכש אותה רק מתוך נסיון של ימים רבים. יש להעלות אש קודם-כל בצד המוסתר מן הרוח. גם אז אין בטחון שהגורן תישרף כולה. יש ונשרף רק חלק, ואז אפשר להצית את החלק השני בסיוור הבא.

כעבור רבע שעה בוערות כל תריסר הגרנות. מחזה מרהיב עין, ממש אסתטי. ברנעים כאלה אתה מבין לנפ-שו של נירון קיסר, וגם לנפשם של טימור-לנג והוואני דאלים. מרוב התלהבות ניגשים ג'מוס וחברי-הקיבוץ הי אורח אל בתי-החומר הסמוכים ומציתים גם אותם.

הלאה. עלינו לסייר את שטח הגבעות המשתרע מזרחה, בכיוון לכפר רומייל. בעברנו את הרכס השלישי עומד לפנינו חמור. אין זה מטבעו של חמור להתהלך לבדו. יש אנשים בסביבה, בוכי, המממם הצעיר שלנו, ממריץ אותנו להתקדם. אור-לם אין אפשרות לכך. הצוּציק כבר שלף את האקדה שלו וקפץ מן הגיף. אנו מסתכלים במחזה בעניין. האם אפשר בכל זאת להרוג חמור בפ. ב. קטן כזה?

"הוא לא ימות," מנבא קבאב. "נראה," סאנשו דוחה את פסקי-דינו. הצוּציק ניגש אל החמור בהירות עד למרחק של מטר, מרים את הכלי ותוקע בו כדור בין העיניים. הי חמור מרים את הראש ומסתכל בצוּציק כאילו מתוך רהמנות, מבלי להראות כל סימן שקרה לו משהו. אנחנו צוחקים.

הצוּציק מתרגז ותוקע בראשו של החמור כדור שני, שלישי, רביעי וחמישי. החמור אינו מגיב. "זו!" צועק קבאב ומרים את רובהו. גם בשאר החברים אחז יצר-המיטות. שני מקלעים ותמישה רובים ממלאים את החיה בעופרת. לרגע קט הוא מוסיף לעמוד. פתאום, בלי כל תנועה קודמת, הוא מתקפל ונשכב.

ודאי הספיקו המסתננים לברוח אל מעבר לרכס השני, ואנו דולקים אחריהם. מאחרי הרכס עומד גמל. "הכו! תני לי!" צועק נחצ'ה, ומואן את רובהו. נחצ'ה מתיימר להיות צלף.

הכדור השני פוגע בצווארו של הגמל. סילון של דם מונק בקשת גדולה, כמו ממזוקה. זרם הדך נמשך ונמר (המשך בעמוד 37)

ג'והסטה, במקום שבו עומד כיום בניין עיריית תל-אביב, היה אז מקום פופולרי למיפגשי-האבהים.